

πανέλαβε τὴν κατὰ τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας πάλιν· ἀλλὰ τὸ κομματικὸν πνεῦμα εἶχον ἀντικαταστήσει πατριαστικαὶ μηχανορραφαί καὶ βαδιουργαί. Αἱ Γνωμαί, γαρφισαὶ ὑπὸ τὴν ἐπήθειαν τοιαύτης πνευματικῆς καταστάσεως, ἀπεικονίζουσιν ἄριστα τὴν γαλλικὴν κοινωνίαν τῆς 13' εκατονταετηρίδος.

Τὸ σύγγραμμα τοῦτο μεταφράσθη ἑλληνιστὶ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήσου φιλέλληνος Βρυὸν δὲ Πρέλ καὶ ἐξεδόθη ἐν Παρίσι τοῖς τῷ 1828. Ἄλλ' ἡ μετάφρασις αὕτη, τὸ πρῶτον δοκίμιον οὕσα τοῦ ἐντρίβεστάτου ἀκολούθως περὶ τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν καταστάτους διαστήμου ἑλληνιστοῦ, εἶνε ἤιστα ἀκριβῆς καὶ περὶ τὴν γλῶσσαν πλημμελεστάτη. Ἐνομίσαμεν ὅτι εὐαρεστοῦμεν τοῖς ἀναγνώσταις τῆς Ἑστίας παρέχοντες αὐτοῖς ἕτεραν μετάφρασιν, ἣν ὀφείλομεν εἰς τὸν γλαφυρὸν κάλαμον τοῦ κ. Γ. Ζωχιού, ὅστις μετὰ σπανίας ἐπιτυχίας κατώρθωσε νὰ ὑπερικήσῃ τὰς δυσχερείας, ἃς ἀνὰ πᾶν βῆμα παρουσιάζει ἡ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀπόδοσιν λεπτοτάτων τινῶν ἐκφράσεων οὐ μόνον ἄλλης γλώσσης, ἀλλὰ καὶ ἄλλης ἐποχῆς. Σ. τ. Δ.

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ ΛΑ ΡΟΣΦΟΥΚΩ

Ἄνεπιτοπολὺ, τῶν ἀνθρώπων αἱ ἀρεταὶ κεκοσμημέναι εἶναι κακίαι.

1.

Πολλάκις νομίζομεν ἀρετὴν τὸ ὑπὸ τῆς τύχης ἢ τῆς ἀνθρωπίνης τέχνης σοφῶς διασκευασθὲν ποικίλων πράξεων καὶ ποικίλων συμφερόντων συγκρότημα. Οὐχὶ δὲ πάντοτε ἐξ ἀνοδίας οἱ ἄνδρες εἶναι ἀνδρείοι καὶ αἱ γυναῖκες ἐξ ἀγνείας ἀγναί.

2.

Ἡ οἴησις εἶναι ὁ πρῶτος καὶ μέγιστος τῶν κολάκων.

3.

Τῆς φιλαυτίας τὰ διανοήματα εἶναι ἀνεξερεύνητα.

4.

Πολυτροπώτατον ἡ φιλαυτία.

5.

Οὔτε τῶν ἡμετέρων παθῶν οὔτε τοῦ ἡμετέρου βίου ἡ διάρκεια ἀπὸ ἡμῶν ἐξαρτᾶται.

6.

Πολλάκις τὸ πάθος ἀναδεικνύει, μωρὸν μὲν, τὸν ἐπιδεδιξότατον τῶν ἀνθρώπων, ἐπιδεδίξους δὲ τοὺς μωροτάτους.

7.

Τὰ μεγάλα καὶ λαμπρὰ κατορθώματα, τὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκθαμβοῦντα, ἐξιστοροῦνται ὡς προθέσεων μεγάλων ἀποτελέσματα, ἐνῶ συνήθως εἶναι δυσκόλου διαθέσεως καὶ παθῶν γεννήματα. Ὁ πόλεμος, λόγου χάριν, ὁ μεταξὺ Αὐγούστου καὶ Ἀντωνίου, ἂν ἀποδίδουσιν εἰς τὴν περικυριαρχίας τῆς οἰκουμένης φιλοδοξίαν τῶν δύο αὐτῶν μεγάλων ἀνδρῶν, οὐδὲν ἄλλο ἴσως ἦτο, εἰμὴ ἐπιφθόνου ζήλου καρπός.

8.

Ἦπερ τὰ πάθη πειστικώτερος ῥήτωρ δὲν ὑπάρχει. Οἶονεὶ δὲ αὐτόματον ἀποτελοῦσι ταῦτα τέχνην, κανόνας ἔχουσιν ἀπταιστούς. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἀπλούστατος τῶν ἀνθρώπων, ἂν πάθος αὐτὸν ἐλαύνῃ, πείθει εὐκολώτερον ἢ ὁ εὐγλωττότατος ῥήτωρ, ὁ πάθος ἐλεύθερος.

9.

Τὰ πάθη καὶ ἀδικίας μετέχουσι καὶ ὑπὸ τῆς πλεονεξίας παραφέρονται. Τούτου δ' ἔνεκεν ἐπικίνδυνος εἶναι ἡ ἐπικράτησις αὐτῶν· πρέπει δὲ νὰ δυσπιστῆ πρὸς αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὅταν ταῦτα φαίνονται λογικώτατα.

10.

Ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ δινηκῆς τις ἐπικρατεὶ παθῶν δημιουργία· διότι ἅμα πάθος τι καταρρέουσα, σχεδὸν πάντοτε πάθος ἄλλο ἀπὸ τῶν ἐρειπίων αὐτοῦ ἀναβαίνει.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΣ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

Ὁμολογεῖται ὅτι ἡ καλλιτεχνικὴ κατασκευὴ τῶν οἰκοδομημάτων ἐμφαίνει τὸν βαθμὸν τοῦ πολιτισμοῦ τὸν ὑπάρχοντα ἐν τινι πολιτείᾳ. Ἐπειδὴ δ' ὅμως αἱ ἀρχαῖαι πολιτεῖαι ἀντικείμενον εἶχον μᾶλλον ἑαυτὰς ἢ τὸ τοῦ πολίτου πρόσωπον, ἡ ἀνωτέρω ἀρχὴ δέον ὡς πρὸς ἐκείνας νὰ ἐφαρμοσθῆ ἐπὶ τῶν δημοσίων μᾶλλον οἰκοδομημάτων ἢ ἐπὶ τῶν ιδιωτικῶν· καὶ τῷ ὄντι ὅτε τὰ πρῶτα ὑπερεῖχον κατὰ τε τὴν τέχνην καὶ τὴν σεμνότητα, ἡ πολιτεία διέτρεχε τὴν ὁδὸν τῆς προόδου καὶ τῆς δόξης, τοῦναντίον δὲ ἡ ὑπεροχὴ τῶν ιδιωτικῶν ἐμαρτύρει τάσιν ἀτομικοῦ συμφέροντος ἐφ' ἧς οὐδέποτε εὐδοκίμησε πολιτεία ἀρχαία. Τούτου ἔνεκα βλέπομεν τὴν ὑπεροχὴν τῶν ιδιωτικῶν οἰκοδομημάτων ἀναφανισμένην πάντοτε ἐν τῇ παρακμῇ τῶν ἀρχαίων πολιτειῶν· οὕτως ἐπὶ τῆς ἐντελοῦς διαφθορᾶς τῶν Ῥωμαίων ὑπῆρχον οἰκαὶ δίκην πόλεων ἐξωκοδομημέναι, ad modum urbium exaedificatae, καθὼς λέγει ὁ Σαλλούστιος, ἐπὶ δὲ τῆς ἐκπτώσεως τῶν Ἀθηναίων καὶ ἰδίως κατὰ τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους ἦσαν τινὲς τὰς ἰδίαις οἰκίας τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων σεμνότερας κατεσκευασμένοι, ὡς μαρθάνομεν ἐκ τοῦ Δημοσθένους.

Ἐν τῇ παρακμῇ τῶν Ἀθηναίων ἔζη, ὡς πασίγνωστον, καὶ ὁ Σωκράτης· ὅπως δὲ κατὰ πάντα διεκρίνετο ὁ φιλόσοφος ἐκεῖνος τῶν συγχρόνων αὐτοῦ, οὕτω διέφερε καὶ κατὰ τὴν οἰκίαν, ἥτις μικρὰ οὔσα καὶ εὐτελής, ἀνεμίμησε μᾶλλον τὰς ἀρχαίας οἰκίας τοῦ Ἀριστείδου καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ ἐφαίνετο τρόπον τινὰ διαμαρτυρομένη κατὰ τῆς τάσεως τῆς συγχρόνου ιδιωτικῆς πολυτελείας. Ἡ μεγάλη δὲ αὕτη ἀντίθεσις καὶ τὸ κλέος τοῦ φιλοσόφου κατέλιπον ἡμῖν εἰδήσεις τινὰς περὶ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, ἃς παρατιθέντες συνειλεγμέναις δυνάμεθα ἐξ αὐτῶν ὡς ἐκ φιλολογικῶν ἐρειπίων νὰ παραστήσωμεν ἐν τῇ διανοίᾳ ποῖα τις ἦτο ἡ περὶ ἧς λόγος οἰκία τοῦ Σωκράτους.

Ἐν πρώτῳ εὐρίσκομεν αὐτὴν μικροτάτην ὅλων τῶν ἐν Ἀθηναίαις οἰκιῶν, αἵτινες τότε ἦσαν πλείονες ἢ δεκαεξήκισσι τὸν ἀριθμὸν. Τούτου ἔνεκεν ὁ μὲν Ἀριστοφάνης ἀποκαλεῖ αὐτὴν οἰκίδιον, ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης ἐδίδου εἰς τὸν Σωκράτῃ

την μέγαν τόπον ἵνα ἐνοικοδομήσῃ οἰκίαν, ὅπερ ἡμεῖς ἀπέρριψεν ὁ φιλόσοφος.

Ἰσως ὁ τοῦ Σωκράτους οἰκίσκος ὑπῆρχεν ὀδοδομημένος, καθ' ὃν τρόπον ἐδίδασκεν ὁ φιλόσοφος ὅτι πρέπει νὰ οἰκοδομῶνται αἱ οἰκίαι. Ἀλλὰ καὶ ὁ Σωκράτης ἐνόμιζεν ὅτι πρέπει τις νὰ οἰκοδομήῃ τὰ μὲν πρὸς μεσημβρίαν ὑψηλότερα, τὰ δὲ ἄλλοις τὸν μὲν χειμῶνα μὴ ἀποκλείηται, τὸ δὲ θέρος παρέχῃ σκιάν ὑπὲρ τῆς στέγης ποτευόμενος, — τὰ δὲ πρὸς ἄρκτον χθαμαλότερα, ἵνα μὴ ἐμπίπτωσιν οἱ ψυχροὶ ἄνεμοι.¹

Ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἦτο λίαν μικρὰ, θύριον καλουμένη ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ, πιθανῶς δ' ἔσται τοῦτο ῥόπτρου· τοῦτο ὅμως δὲν ἐξάγεται, ὡς νομίζει ὁ ἐκδότης τῶν Νερελῶν Teuffel (Λειψ. 1863) ἐκ τῶν στίχων τοῦ ποιητοῦ

τί ταῦτ' ἔχων στραγγεῦμαι
ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν;

διότι γινώσκουμεν ὅτι ὁ Ἀριστοφάνης χάριν γέλωτος ποιεῖ ἐνίοτε τὰ πρόσωπα ἀγροίκως κώπτοντα τὰς θύρας (ἴδε Βατραχ. σ. 38. 462). ὅθεν τὴν ἔλλειψιν τοῦ ῥόπτρου ἐδυνάμεθα μάλλον νὰ ὑπονοήσωμεν ἐκ τοῦ Πλάτ. Πρωταγ. 310 B, καθ' ὃ Ἰπποκράτης ὁ Ἀπολλοδώρου ἐλθὼν πρὸς τὸν Σωκράτη «ἔκρουσε τὴν θύραν τῆ βακτηρία» ἀλλὰ καὶ ἐκ τούτου οὐδὲν θετικὸν δυνάμεθα νὰ πορισθῶμεν, διότι ἡ ἐπίσκεψις ἐγένετο ἐπι ὄρθρου βαθείος, ὅθεν ἐν τῷ σκότει προχειροτέραν εἶχεν ὁ Ἰπποκράτης τὴν βακτηρίαν ἢ τὸ ῥόπτρον, ἂν ὑπῆρχε. Περὶ δὲ τῆς ἔλλειψεως τοῦ θυρωροῦ περιττὸς πᾶς λόγος, διότι τοιοῦτους εἶχον ἐν Ἀθήναις ὀλίγιστοι μόνον οἰκοί — οἱ κατ' ἐξοχὴν ὄλβιοι.

Ἐν τῇ αὐτῇ τῆς οἰκίας ὑπῆρχεν ὁ ἰδιωτικὸς βωμὸς ἢ ἡ ἐστία τοῦ Σωκράτους, ἐν ἣ πολλὰ καὶ εἶδον αὐτὸν θύοντα² ὡς δὲ ἡ θύρα κατὰ τὸ μέγεθος ἦτο ἀνάλογος πρὸς τὴν οἰκίαν, οὕτω καὶ ὁ βωμὸς θὰ εἶχεν ἀνάλογον λιτότητα πρὸς ἐπ' αὐτοῦ θυομένας μικρὰς ἀπὸ μικρῶν θυσίας.

Καὶ ταῦτα μὲν μάλλον κατ' ἐξωτερικὴν ὄψιν· περὶ δὲ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οἰκίας ἔχομεν εἰδήσεις ἀναφερομένας μόνον εἰς τὴν ἀνδρῶντιν, ἦτοι εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ φιλοσόφου· ἡ δὲ κυρία Ξανθίππη, ὡς σεμνὴ καὶ σώφρων Ἀτθίς εἰσθυσία

εἴσω ἦτοχος μένειν δόμων

ἐτήρησε πάντῃ ἄγνωστα τὰ κατ' αὐτήν. Τὸ ἐν-

1. Ταῦτα σχεδὸν νομίζει καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Α' τῶν Οἰκονομικῶν: «καὶ πρὸς εὐμερίαν δὲ καὶ πρὸς ὑγίειαν δὲ (τὴν οἰκίαν) εἶναι εὐπυρον μὲν τοῦ θέρους, εὐήλιον δὲ τοῦ χειμῶνος· εἴη δ' ἂν ἡ τοιαύτη κατάδοξος οὕσα καὶ μὴ ἰσοπλατῆς».

2. Ὁ Barthelemy ἐν τῇ Περιοδείᾳ τοῦ Ἀναχάριδος οὕτω σαφῶς ὀρίζει τὴν θέσιν τοῦ οἰκιακοῦ βωμοῦ:

«Πλεῖστα οἰκίαι ἔχουσιν ὀπισθεν κήπον, ἔμπροσθεν δὲ μικρὰν τινα αὐλὴν καὶ συχνότερον εἶδός τι στοᾶς, ἧτις ἀπολήγει εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας, φυλαττομένην ἐνίοτε ἐπ' ἐννοῦχου τινός. Ἐκεῖ δὲ ὑπάρχει ὅτε μὲν εἰκὼν τις τοῦ Ἐρμῶ, ἵνα διώκῃ τοὺς κλέπτας, ὅτε δὲ κύων, ἐπιφοδότερος τῶν ἀγάλματος, καὶ πάντοτε σχεδὸν βωμὸς τις τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐφ' οὗ θύει ὁ οἰκοδεσπότης προσερχόμενος ἡμέρας τινάς».

διαίτημα λοιπὸν τοῦ Σωκράτους ἦτο ἐνδεὲς πάσης γραφῆς καὶ ποικιλίας, διότι αὐταὶ κατὰ τὸν φιλόσοφον «πλείονας εὐφροσύνας ἀποστεροῦσιν ἢ παρέχουσι». Ἐν αὐτῷ ὑπῆρχεν εἰς σκίμπους, ἦτοι κλινίδιον εὐτελές, ἐφ' οὗ ὑπνωττεν ὁ μέγας τῆς Φαιναρέτης υἱός. Ὁ σκίμπος δὲ οὗτος ἦτο, φαίνεται, καὶ τὸ κάθισμα τῆς ὑποδοχῆς.

Λύχον ἀμφιβάλλομεν ἂν ἔκαιεν ὁ Σωκράτης τὴν νύκτα· τοῦλάχιστον παρὰ τῷ Πλάτῳ δεχόμενος τὸν Ἰπποκράτην ἐν βαθείᾳ νυκτὶ, ἀντὶ ν' ἀνάψῃ τὸν λύχον, ἐξανίσταται μετ' ἐκείνου εἰς τὴν αὐλὴν καὶ διαμένει αὐτοῦ μέχρις ὅτου φῶς γίγνεται.

Ἐν ταῖς στρώμασι τοῦ σκίμποδος ὑπῆρχον καὶ τινὰ τῶν ζωῦφιων ἐκείνων ἅπερ ἐλύπησαν οὐκ ὀλίγους περιηγητὰς τῆς Ἑλλάδος — δηλ. κόρεις, ἢ, κατὰ τὸν κωμικὸν, Κορίνθιοι καὶ ψύλλαι. Μὴδὲ νομίσθη τις ὅτι ταῦτα εἶνε ὑπερβολὴ τοῦ Ἀριστοφάνους, ἐπὶ σκοπῷ κωμικῷ γενομένη· τοσοῦτον πενιχρὸς καὶ ἡμελημένος ἦτο ὁ βίος τοῦ φιλοσόφου ὥστε οὐδεμίαν ὑπερβολὴν κατελίμπανεν εἰς τὸν κωμικὸν ποιητὴν.

Ἐπὶ τὸν σκίμποδα ἴσως ἐκείνον ἔκειντο, ὡς τις ἄθικτος παρακαταθήκη, αἱ βλαῦται, ἦτοι τὰ ὑποδήματα τοῦ Σωκράτους, ἅπερ σπανιώτατα ἐφόρει, τὸν δὲ πλείονα χρόνον διετέλει ἀνυπόδητος. Ἐν τῷ Φαίδρῳ τοῦ Πλάτωνος 229 A λέγει ὁ Φαῖδρος πρὸς Σωκράτην: «εἰς καιρὸν, ὡς εἰκεν, ἀνυπόδητος ὢν ἔτυχον· σὺ μὲν γὰρ δὴ αἰεὶ». Σημειωτέον ὅμως ὅτι, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τούτου τοῦ χωρίου, ἀνυπόδητοι ἐπορεύοντο καὶ ἄλλοι πολλοὶ ὅχι ἄποροι.

Οὕτω λοιπὸν εἶχεν ἡ οἰκία τοῦ Σωκράτους κατὰ τε τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἐσωτερικὸν καθ' ὅσον μανθάνομεν ἐκ τῶν ἀρχαίων. Αἱ ὀλίγα αὐταὶ εἰδήσεις μαρτυροῦσι τὴν μικρότητα καὶ τὴν εὐτέλειαν αὐτῆς καὶ τὴν μεγάλην φιλοσοφικὴν λιτότητα τοῦ Σωκράτους. Τοιαύτη δὲ οὕσα ἡ οἰκία, ἀναγκαίως ἦτο ἐλαχίστης ἀξίας· ἐν τῷ τοῦ Ξενοφώντος Οἰκονομικῷ λέγει αὐτὸς ὁ Σωκράτης: «ἐγὼ μὲν οἶμαι, εἰ ἀγαθοῦ ὠνητοῦ ἐπιτύχοιμι, εὐρεῖν ἂν μοι σὺν τῇ οἰκίᾳ καὶ τὰ ὄντα πάντα πάνυ ῥαδίως πέντε μνάς». Πέντε μναὶ ἰσοδυναμοῦσι πρὸς 125 τάλληρα· ἐπειδὴ δὲ τοσοῦτου ποσοῦ ἐτιμᾶτο πᾶσα ἡ περιουσία τοῦ Σωκράτους, ἔπεται ὅτι ἡ οἰκία αὐτοῦ ἤξιζε τρεῖς μόνον μνάς (75 τάλληρα), τὴν ἐλαχίστην τιμὴν Ἀττικῆς οἰκίας.¹ Ἐντεῦθεν δὲ συνάγομεν ὅτι ἡ λοιπὴ περιουσία τοῦ Σωκράτους ἦτο ἀξία πεντήκοντα μόνον ταλλήρων (2 μνῶν)· τοῦτο ὅμως ἀποβαίνει σχεδὸν ἀπίστευτον, διότι τότε πῶς ἐτρέφετο αὐτὸς, ἡ Ξανθίππη καὶ οἱ τρεῖς παῖδες αὐτοῦ; Ὁμολογεῖται ὅμως ὅτι ὁ Σωκράτης διετέλει ἐν μυρία, ὡς αὐτὸς λέγει, πενία, ἦν κυ-

1. Ἡ τιμὴ τῶν ἐν Ἀθήναις οἰκιῶν ἀνεβαίνειν ἀπὸ τριῶν μέχρις 120 μνῶν, ἦτοι 8,000 ταλλήρων.

ρίως παρήγεν ἡ ἀφιλοκέρδεια καὶ ἐν γένει ὁ φιλοσοφικός βίος αὐτοῦ.¹

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ὁ ἀθυρόστομος ὁμοιάζει ἀσφράγιστον ἐπιστολήν, ἣν ἕκαστος δύναται ἀκόπως ν' ἀναγνώσῃ.

* * * Τὰ μυστικά ὁμοιάζουν τὰ ὀστρεΐδια, ἅτινα ἐκπνέουσιν ἅμα ἀνοιχθῶσι.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τοιαύτη εἶνε ἡ προσπάθεια τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων πρὸς ταχυτέραν δημοσίευσιν τῶν εἰδήσεων, ὥστε ἡ ἀντίζηλος τοῦ «Χρόνου» τῆς Ἀγγλίας ἐφημερίς ἐν Ἀμερικῇ «New-York Herald» συντηρεῖ ταχύπλοον (yacht) 65 τόνων καὶ μήκους 30 μέτρων, ὅπερ ἐξερχόμενον εἰς τὸν Ὠκεανὸν προυπαντᾷ εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος τὰ διευθυνόμενα εἰς Νέαν Ὑόρκην ἀτμόπλοια, καὶ λαμβάνει πρῶτον εἰδήσεις ἅς κομίζει εἰς τὴν σύνταξιν τῆς ἐφημερίδος. Πλὴν δὲ τούτου κομίζει εἰς τοὺς ἐν τοῖς ἀτμοπλοίοις ἐπιβάτας ἐφημερίδας, εἰδήσεις, προγράμματα καὶ τὰ τοιαῦτα.

Οἱ ἐν τῷ ταχυπλόῳ τῆς ἐφημερίδος ἀφηγηταὶ (reporters) εἶνε ἄνθρωποι ἀκούραστοι, περίεργοι, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀδιάκριτοι· ἐκ τοῦ ταχυπλόου πηδῶντες εἰς τὸ ἀτμόπλοιο ὅπερ πλησιάζουσι, ἐρευνῶσι τὰ πάντα καὶ τάχιστα γνωρίζουσι, τοὺς νεολόγους τοῦ καταστρώματος. Πόσοι δ' ἐκ τῶν ἐπιβατῶν δὲν εὐλογοῦσι τὸ ὄνομα τῶν ἀφηγητῶν αὐτῶν, οἵτινες ἐρχόμενοι εἰς προὔπαντησίν των κομίζουσιν αὐτοῖς νωπὰς εἰδήσεις τῆς Ἀμερικῆς καὶ Εὐρώπης.

Ἡ Ἀμερικανὸς τις ἰατρός ὀνόματι Σαμουήλ Ρόδγερ, ἐκ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου τῆς Καλιφορνίας, γράφει ὁ «Ἄσπρη τῆς Ἀνατολῆς», ἀνεκάλυψε τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου οὐ μόνον ἡ σῆψις τῶν νεκρῶν ζῶϊκῶν σωμάτων ἐμποδίζεται ἐπ' ἀόριστον, ἀλλὰ καὶ ἀρξάμενη σταματᾷται ἐν τῇ πορείᾳ της, ἡ δὲ σὰρξ διατηρεῖ οὐ μόνον τὴν ἐλαστικότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν χροιάν αὐτῆς.

Ἡ μέθοδος αὕτη συνίσταται μετὰ τὴν διάτρησιν τοῦ ὀμφαλοῦ διὰ κοινῆς τινος βελόνης, εἰς τὴν διὰ κοινῆς σύριγγος ἐκχυσιν ὑγροῦ τινος, οὗτινος ἡ χημικὴ κατασκευὴ τηρεῖται μυστικῇ, εἰς τὰς κοιλιότητας τοῦ θώρακος καὶ τῆς κοιλίας. Τὸ ὑγρὸν τοῦτο ἐκάλυψεν ὁ ἐφευρετὴς ἄλληκτον (allikton), τὸ μηδέποτε λήγον, παῦον, ἥτοι αἰώνιον, ἔχει δὲ ὁσμὴν παρεμφερῆ πρὸς τὴν πίσσαν, ἕνεκα τοῦ ὁποίου πᾶσι δι' αὐτοῦ διατηρούμενα κρέατα (διότι καὶ πρὸς διατήρησιν ἐδωδίων κρεάτων μετεχειρίσθη αὐτὸ ὁ κ. Ρόδγερ καὶ τὸ εὖρε τελεσφόρον) λαμβάνουσιν ὁσμὴν λιαν δριμύειαν καὶ καθίστανται ἄχρηστα πρὸς

1. Ἐσταχυολ. ἐκ διατριβῆς τοῦ κ. Σ. Δ. Βίλλης, δημοσιεύσεως ἐν τῷ «Ἀθηναίῳ», παραλειφθεῖσαν τῶν παραπομπῶν.
Σ. τ. Δ.

βρωσιν. Τὸ οὐσιωδέστερον ὅμως ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην εἶνε, ὅτι ἡ διὰ τοῦ ὑγροῦ τούτου διατήρησις δὲν κοστίζει περισσότερο τῶν 5 ταλλήρων, ἥτοι 25 φράγκων!

Ὁ περιώνυμος περιηγητὴς Στάνλεϋ πρῶτος ἐδημοσίευσεν ἐν Λονδίῳ, παρὰ τῷ Σαμφῶν Low, τὴν λεπτομερῆ ἐκθεσιν τῶν ἐρευνῶν του ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀφρικῇ κατὰ τὸ ἔτος 1874, 1875, 1876 καὶ 1877. Τὸ μέγα αὐτὸ σύγγραμμα, φέρον τίτλον «Διὰ μέσου τῆς σκοτεινῆς ἡπείρου» σύγκειται ἐκ δύο τόμων εἰς 800 ἐκ τῶν 500 σελίδων ἕκαστον, κεκοσμημένων δι' εἰκόνων κατακεχωρισμένων ἐν τῷ κειμένῳ ἢ καὶ τετυπωμένων ἰδίᾳ, πινάκων διαφόρου μεγέθους κτλ. κτλ. Ἡ γαλλικὴ μετάφρασις ὀσονούπω δημοσιεύεται ὑπὸ τοῦ Hachette.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Γάλλος ἰατρός ἐν τινι διατριβῇ πραγματευόμενος περὶ τῆς ὠφελείας τῶν κραυγῶν καὶ ἐν γένει τῶν κλαυθμῶν ὑποστηρίζει, ὅτι τὰ δάκρυα καὶ αἱ κραυγαὶ εἶνε δύο μέσα, δι' ὧν ἡ φύσις ἀνακουφίζει τὰς ἀλγηδόνας. Οἱ δ' ἀσθενεῖς οἵτινες ἀλγοῦντες δὲν θέλουσι νὰ κλαύσωσι νομίζοντες τοῦτο ὡς ἀνάξιον τῆς ἀνδρικήας ἀξιοπρεπείας, θεραπεύονται πολὺ δυσκολώτερον ἐκείνων οἵτινες δὲν ἐμποδίζουσι τὰ δάκρυά των.

Ἀναφέρει δὲ ὡς παράδειγμα ἄνθρωπὸν τινὰ ὅστις ἐν διαστήματι ὀλίγων ὥρων ἠλάττωσε τὸν σφυγμὸν του ἀπὸ ἑκατὸν εἰκοσιν ἕξ εἰς μόνον ἐξήκοντα, καὶ τοῦτο διότι γινομένης ἐπ' αὐτοῦ ἐγγχειρίσεώς τινος δὲν ἐκράτησεν οὔτε τὰς κραυγὰς του οὔτε τὰ δάκρυα. Ἐὰν λοιπὸν σοὶ ἐπέληθη ποτὲ εἴτε συμφορὰ τις εἴτε ἀλγηδὼν οἴαδήποτε καὶ αἰσχύνησαι νὰ ἐπιδειξῃς ἐνώπιον ἄλλων τὰ κατέχοντά σε αἰσθήματα, ἀποχώρησον εἰς τὸ δωμάτιόν σου καὶ ἐκεῖ μόνος κλαῦσον, στέναξον ἐν ἀνέσει καὶ ταχέως θ' ἀνακουμισθῇς. Κατὰ τὴν γνώμην δὲ ταύτην αἱ κραυγαὶ τῶν μικρῶν παιδίων δὲν πρέπει νὰ ἐμποδίζωνται, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰ ἀφίνωμεν νὰ κλαίωσι καὶ νὰ κραυγάζωσιν ὅταν ὑποφέρωσιν ἐνόχλησιν τινὰ. Διότι ἄλλως δυνατὸν νὰ ἐπέληθ' ἀσθενείᾳ τις σπουδαιότερα, οἷον ἐπιληψία, σπασμοὶ καὶ εἴ τις ἄλλη νευρικὴ ἀταξία.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τρόπος διατηρήσεως τῶν σταφυλῶν.

Δέσον μὲ σπάγον τὰ σταφύλια ἀπὸ τὴν ἀκραν των καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ κοτσάνι των καὶ κρέμασέ τα οὕτω, ὥστε τὸ ἐν μὲ τὸ ἄλλο σταφύλι νὰ μὴν ἐγγίξωσιν ἄλληλα, αἱ δὲ βόγες των νὰ μένουν κεχωρισμένοι.

Κατὰ τὸν Φραγκλίνον τρεῖς εἶνε οἱ ἀξιόλογοι φίλοι· γραΐα σύζυγος, γέρον σκύλος καὶ τὰ μετρητά.